

Ника.

Първата милувка.

Еди 12 годишниятъ Борисъ съ навж-
сено лице надъ масата. Свива черни
вежди, бръчка потно чело, топи пе-
рото въ мастилницата напраздно. Задачитъ стоятъ
предъ него нерешени. Напрѣга той умъ, събира па-
метъ, прекарва презъ главата си всичко, което учи-
тельтъ въ класъ бѣ казалъ, ала всичко се бѣ из-
парило, изблѣдняло.

Борисъ бѣ единъ отъ силнитъ ученици, но, чудно
нѣщо, въ тази минута той бѣ съвършено безсиленъ.
Нѣщо се закучи. Умътъ бѣ се отказалъ да го слуша.
Смѣта, дѣли, умножава, събира, вади — до нищо
не можа да достигне. А задачитъ не бѣха най-мъж-
нитъ: трѣбваше да се намѣри най-голѣмия общъ
дѣлителъ на четири числа. Честолюбието не му
позволи да пита сестра си. Така, той бѣ близу до
отчаянието. Идѣше му да викне съ гласъ да заплаче.

Чу се глѣчъ на улицата. Борисъ изви морна
глава и погледна презъ прозореца. Другаритъ му
тичаха и се пързалиха по леда

Сърдцето на Бориса се развълнува: още повече,
слѣпитъ му очи затуптѣха

— Хж, мисли той. Тѣ решили задачитъ и вече
се пързалиятъ, а пъкъ азъ тукъ „мждрувамъ“.

Той дигна очи къмъ тавана съ намѣрение да
земе нѣкакво решение.